

קלاؤס ומטה הפלאים

הוֹבָרֶד פִּיל

מוותניים. אך קלاؤס לא ידע על כך כלל. וכך הוא יצא לדרך, צועד בהנאה רבה, מרימות אבק עם כל צעד ושורק השמחה, כאילו לא היו לו צרות אף פעם. וכך גם הגיע לעיר גדולה, יצא לכיכר השוק ועמד שם עם גבעול קש בין שנייו, כי באותה הארץ זה היה סימן שהוא מתחפש בעבודה.

כעבור זמן עבר שם איש זקן, זקן מאד, כפוף כמעט לאדמה מעומס השנים שעלה גבו. היה זה אמרן מפורסם של המגיה השחורה. הוא קרא לפחות מאות ספרים, כך שלמד יותר מאשר מישחו אחר בעולם, אפילו יותר מאשר הראש העיר. הוא ידע, כמו שידועות הציורים שהדובדבנים הבשילו, כי קלאווס מחזיק מטה של אגוז כספים. لكن הוא בא לכיכר העיר, הבית הנה והנה, כמו שעושים אנשים הגונים שמחפשים משרת. אחרי זמן מה הוא ניגש לקלאווס ושאל "האם תרצה לשרת אותי, ידידי?"

כן, זה מה שקלאווס רצה, כי אחרת لماذا לו לעמוד בשוק עם גבעול קש בין שנייו?

חיו פעם האחים הנס וקלאווס. הנס היה הבכור וקלאווס היה הצעיר. הנס היה עשיר וקלאווס היה עני. כך קורה בעולם. בביתו של הנס הכל צלח. הוא שתה הרבה בירה, אכל לחם ונקניק שלוש פעמים ביום, וקלאווס עבד ועבד ולא צלח כלל. גם כך קורה בעולם.

פעם דיבר קלאווס להנס ואמר לו "ראה הנס, אתה צריך לעזר לי ולתת קצת כסף, כי אחד אחד צריך לעזר לשני".

אך הנס לא ראה את הדברים כך. הוא לא יתן לו כסף, אמר. ואם קלאווס רוצה כסף, שילך לחפש אותו בעולם, כי אנשים אומרים שהכסף מתגלגל בעולם כמו אפויים בגורן. כך אמר הנס. קלאווס היה כה עני שהנס התבישי שיש לו אח צזה, ורוצה להתפטר ממנו. ובאמת קלאווס יצא מהבית לעולם הרחוב.

אבל לפני שיצא, הcin לו מטה חזק וטוב מעץ האגוז, כדי שייהי לו קל יותר ללכת בדרך. קרה שהמיטה, אותו הcin לו קלאווס היה מעץ אגוז-כספיים, יוכל היה להוביל אדם לאוצרות

הם דנו ודנו, התמקחו והתמקחו ובסוף קלاؤו הסכימים לשרת אצל דוקטור המגיה השחורה תמורה שבע אגורות בשבוע. כך הם הסכימו ביניהם והזקן הלך הביתה וקלאוו אחריו. אחרי שעברו כברתת דרך דוקטור המגיה שאל את קלאוו איפה הוא השיג את המטה היפה מעץ אגוז.

"מצאתי אותו שם" אמר קלאוו כשהוא מציבע באגודלו.

והאם יוכל למצוא שוב את המקום? טוב, קלאוו לא ידע, אולי יוכל ואולי לאו. אבל אילו היה לקלאוו מטבע זהב ביד, האם יוכל למצוא שוב את המקום. והוא, כן. במקרה צזה הוא בטוח שיוכל למצוא אותו.

טוב. אז הנה בקבוק של מים צהובים. אם קלאוו ייקח את בקבוק המים הצהובים האלה ויפור אותם על הגדים שממנו חתר את המטה, יצא מחור שלרגלי הגדים שבעה נחשים ירוקים. ולאחרי שבעת הנחשים

שבאויר ושל כל בעלי החיים שבשדה. لكن לא פלא שהאדון של קלاؤס היה מרצויה מאד שהיא לו הנחש הזה.

הוא אמר לקלאווס להכין מדורה מעץ יבש, וכשהאש כבר בעריה היטב שם מעליה סיר עם מים. כשמיים התחילה לרטוח הוא חתר את

הירוקים יצא מאותו החור נחש לבן עם כתר על ראשו. ואם קלאווס יתפeos את הנחש הלבן לטור הבקבוק, ויביא אותו לאדונו, יקבל לא רק מطبع זהב אחד אלא שניים - כך אמר האדון.

טוב, קלאווס יוכל לעשות זאת. זו לא ממש קשה. הואלקח את בקבוק המים הצהובים והלך.

כעבור זמן הוא הגיע למקום בו חתר את מטה האגוז שלו ושם עשה כפי שציווה אדונו, דוקטור המגיה השחורה. הוא שפר את המים על הגדם שמןנו חתר את המטה, אז קרה בדיקן כפי שאמר האיש הוא. תחיליה יצאו שבעה נחשים ירוקים מהחור שתחת הגדם, ואחריהם יצא נחש לבן, בעל גוף נוצץ כמו כסף. קלאווס תפס את הנחש, הכנסו לבקבוק, סגר את הבקבוק היטב עם פקק וחזר לאדונו.

ובכן, הנחש הלבן היה מה שהעם הארץ זו קראו נחש-טומט. מי שאל מפרק העשו מבשרו יכול היה להבין את שפת כל הציופרים

קרה "לקחת את הטוב ביותר אז קיבל גם את
היתר" וזרק את סיר המרק בראשו של
קלאוס. אילו קלאוס לא התכווף, היה בוודאי
נכואה למוות. אך כשרק התאושש, רץ לרחוב,
כى הבין שלא יכול להישאר יותר בבית זה.

הנחש לחטיות קטנות וזרק אותם פנימה.
וכך בשר הנחש התבשל וה התבשל וקלاؤס
הבית בפליה, בעיניהם פתוחות היטב.
קרה, שכאש המרק היה כמעט מוקן, קרא
פטאום לדוקטור בעניין כלשהו. כשזה רק
יצא, קלאוס רצה לדעת מה טומו של המרק.
"רק אטעם קצת" אמר לעצמו "זה בוודאי לא
יזיק למרק".

לכן הוא שם אצבע, תחילה לתוך הסיר ואחר
כך לפיו, אך לא יכול היה לומר מה טומו של
המרק, כי האדון כבר חזר וקלאוס נבהל כל
כך מה שעשה שלא יכול היה להרגיש כל
טעם.

עכשו הדוקטור ניגש לסיר, הוריד את המכסה
והתחיל להריח. אך כאשר הריח את האדים
התחיל לכעס ולצעוק, מרט את שערותיו
ורקע ברגליו. "מי שהו שם אצבע במרק שלי!!"
קרה. כי ידע שככל המגיה של המרק נעלמה
במגע אצבעו של קלאוס.

קלאוס נבהל מאד, ירד על ברכיו והתחיל
למלמל "הו, אדוני.." אך לא הוסיף כי הזקן

עלול לעשות לו דוקטור המגיה השחורה, אם יתפօס אותו.

הוא עזב את העיר והלך מהר מחר שם, אך עם הזמן התעיף והתיישב תחת עץ אלון כדי לנוח.

הוא ישב שם, הביט בענפי העץ ולא חשב על שום דבר. אך פתאום שני עורבים התיישבו על ענף שמעליו. אחרי רגע הם התחילו לשוחח. אחד אמר "הנה קלاؤס המסקן יושב כאן למטה".

והשני ענה "مسkan? האם אין לך רואה את המטה שמונח על הדשא לידיו?"

העורב הראשון אמר "אני רואה אותו, אך מה מועיל לו המטה?"

העורב השני ענה "עכשו אין בו תועלת, אבל אם הוא יחזור הביתה ויכה על הסלע הגדול שמונח על תל אחורי בינו, הדבר יועיל לו מאוד. אוצר גדול של זהב וכסף מונח שם".

אתם יכולים לסמוך שקלאוֹס הקשייב היטב לדברי העורבים. "ראו" אמר "כך מאבד אדם את עושרו הגדל שליד בינו, כאשר יוצא

ברחוב הסטובבו תרגנול ותרנגולת. הם שוחחו וקלאוֹס יכול היה להבין על מה הם מדברים. והוא שמע שהתרנגול אמר לתרנגולת "הנה הולך מכאן המשרת החדש". והוא ענהה "אכן, הנה הוא הולך".

והתרנגול אמר שוב "אבל את הדבר הטוב ביותר הוא משאייר אחריו".

והתרנגול שאלה "על מה אתה מדבר?" וענה לה התרנגול "הוא משאייר כאן את מטה הפלאים שהביא אליו".

"אכן כן" אמרה התרנגולת "הוא טיפש משאייר אותו כאן, אך הוא לא הראשון שחוشب כי האפוניים הם גרגירים חול".

קשהו שמע זאת נפתחו עיניו, כי הבין עכשו מה קרה, וידע שאוזניו הם כבר שונים مما שהיו קודם. "הו-הו" אמר "זה טוב. נראה הרווחתי יותר ממה שחשבתי. ואת המטה בוודאי לא אשאייר כאן".

הוא מיד התגנב לבית, מצא את המטה ואז יצא בשקט גמור ובהירות, כי לא ידע מה

לעולם הרחוב כדי לחפש עשרה" - ואמנם
אמת הדבר.

כעת קלاؤס לא איבד זמן וחזר הביתה.
"מה, חזרת כבר?" אמר הנס.
"אכן חזרתי" ענה קלאויס.

"קר זה תמיד עם מטבח מזיף" אמר הנס
"הוא תמיד חוזר אליו שוב ושוב."

אר קלאויס לא הקשיב כי ראשו היה מלא
מחשבות שאוthon לא סיפר להנס. הוא הלך
لتל שמאחורי הבית וראה את הסלע הגדל
המנוח על פסגתו.

הוא מיד הכה בסלע עם המטה שלו והסלע
נפתח כמו דלת של מרתף יין ובפנים היה
חושך מוחלט. קלאויס ראה גרם מדרגות וירד
בاهן פנימה, אך כשהגיע למיטה, עיניו נעשו
גדלות כמו צלחות. עמדו שם שקיים של כסף
זהב, מונחים אלה על אלה כמו במחסן
taboatot.

בקצה אחד של האולם הוא ראה גם מושב
אבן גדול עליו ישב גמד, איש קטן, מעשן
מקטרת. זקנו של הגמד היה ארוך והשתפל

עד לריצה.

"מה שלומר, קלاؤס?" שאל הגמד, כשהוא קורא את קלאוּס בשמו.

"טוב, תודה" ענה קלאוּס והוריד את כובעו.
"ומה הייתה רוצה לקבל, קלאוּס?" שאל
האיש הקטן.

"הייתי רוצה לקבל קצת כסף, אם לא איכפת
לך."

"קח מה שרק תרצה, אך אל תשכח לחת
איתך את הטוב ביותר" אמר האיש הקטן.
לא, קלאוּס לא ישבח את הטוב ביותר והוא
חזקיק את המטה היטב בידו, כי מה יכול
להיות טוב יותר ממהמטה שהביא אותו הנה.
הוא הלך הנה והנה, מילא את כיסיו בכסף
ובזהב עד שהם כמעט התפקעו, אך תהיו
בטוחים שאת המטה החזיק היטב בידו.

כשליך כבר כמה שرك יכול היה, הוא הודה
לגמד ויצא, והסלע נסגר אחוריו.

מאז ח' קלאוּס כמו עגל בשדה תירס. היה לו
שפע מכל טוב, כפליים יותר מכל אחד
מהשכנים שלו. אחיו הנס גירד את ראשו

והתפלא כשראה את קלאוּס שיושב בשמש
כל היום ולא עושה כלום אלא רק מעשן את
המקטרת שלו, ואוכל דברים טובים כמו איזה
נסיך. כל יום הלך קלאוּס לאיש הקטן שבתוֹ
התל עם כיסים ריקים וחזר עם כיסים מלאים
בכסף ובזהב. בסוף היה לו כל כך הרבה שלא

יכול היה כבר לספור. אך למדוד לא היה לו בימה, ולכן שלח מישהו לאחיו הנס ובקש כי ליטרא למדידה.

אבל הנס היה ערום. "אראה מאין יש לאחיך כל העשור הזה" אמר ומרח את תחתית הכלי בדבש.

קלاؤס מדד את הכסף והזהב שלו עם כלי הליטרא, וכשגמר שלח את הכלי חזרה לאחיו. אך שתי מטבעות זהב נדבקו לתחתית הכלי.

"מה?" קרא הנס "לאחיך קלאווס הטיפש יש כל כך הרבה זהב שהוא מוכרכ למדוד אותו בכל ליטרא? אני חייב לבדוק את העניין!" הוא הלך לבתו של קלאווס ומצא את קלאווס היושב בשמש עם מקרתת בפיו, כאילו כל העולם שיר לו.

"מאין לך כל הזהב הזה, קלאווס?" שאל.
קלאווס לא רצה לספר לו זאת, אך הנס התהנן ובקש ונדנד עד שקלאווס בסוף סיפר לו את הכל. אז מובן היה שגם הנס רצה לנסות את מטה הפלאים.

אחר שבעולם, אמר לעצמו. הוא מילא את שני השקימים ונינער אותם היטב כדי שיהיו מלאים ממש. אחד מהם הוא שם על הכתף, את השני החזיק ביד וכਮובן לא היו לו ידיים פנויות כדי לנקחת את מטה האגוז, והואו השאיר.

אר הוא מעולם לא הוציא את שני השקימים שלו מהמרتف, כי בדיק כשניסה לעלות הסלע נסגר - זבנג! ומחץ אותו, כי השאיר את המטה בפנים.

וכך איבד קלאוס את המטה שלו, אך לא היה לו אייפת הדבר כי היה לו כבר מספיק עשר לכל החיים. ולאחר מכן עשיר מאוד יכול להיות לבוחר לו לאישה את מי שרצה. הוא התחנן עם בתו של הדוכס ומazel חי באושר כמו זבוב על ארובה חמה.

ככה זה - מוטב לנקחת קצת כל פעם ולהחזיק את המטה ביד, מאשר לנקחת הכל בבת אחת ולהשיר את המטה מאחור.

לקלאוס לא היה אייפת. הוא היה בחור טוב-לב והרי שם בתוך התל היה מספיק אוצרות לשניהם. וכך הנס הלהר לו עם מטה האגוז.

אבל הנס לא היה טיפשון כמו קלאוס. לא, לא הוא. הוא לא רצה לטrhoch בשבייל זוג כספים מלאי זהב. לא, הוא רצה شك מלא, אפילו שני השקמים מלאיים. והוא שם שני شك קמח ריקים על הכתף והלהר אל התל. כשהגיע לסלע הכה בו והסלע נפתח. הוא ירד לתוך האולם וראה את הגמד היושב על מושב אבן.

"מה שלומר, הנס?" שאל הגמד. הוא, שלומו של הנס מצוין. האם יכול לנקחת קצת מהכסף או זהב שעומדיםפה בשקימים? כן יכול, אך יזכור לנקחת את הטוב ביותר איתו.

הה-הה, لماذا כלב לאכול נקניק! הנס יdag לנקחת את הטוב ביותר, סמור עליהם. ואכן הוא מילא את שני השקמים שלו, ורק בזהב, לא נגע בכלל בכסף כי הרי זהב הוא טוב מכל דבר